อนุสรณ์

ในการฌาปนกิจศพ

นางองุ่น วานิชสุวรรณ

ณ เมรุวัดพระพิเรนทร พระนคร

วันจันทร์ที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๑๓

อนุสรณ์

ในการฌาปนกิจศพ

นางองุ่น วานิชสุวรรณ

ณ เมรุวัดพระพิเรนทร พระนคร

วันจันทร์ ที่ ๒๓ มีนาคม ๒๕๑๓

คำนำ

ในโอกาสที่จะทำการฌาปนกิจศพของคุณแม่ ได้ปรึกษาผู้ใหญ่ และเพื่อนฝูงหลายท่าน เพื่อขอความคิดเห็นที่จะเลือกหนังสือที่เหมาะสำหรับพิมพ์แจกเป็นวิทยาทานเพื่อเป็นอนุสรณ์แด่คุณแม่

ในชั้นแรกตั้งใจจะทำหนังสือที่เกี่ยวกับ วิธีตัดเสื้อต่าง ๆ เท่าที่เห็นว่าเป็นแบบง่าย ๆ สามารถตัดเย็บได้ด้วยตนเอง เพื่อเป็นประโยชน์แก่แม่บ้านและกุลธิดาทั้งหลาย แต่เมื่อรวบรวมแล้วเห็นว่าเป็นตำราสำหรับสตรีโดยเฉพาะ จึงจัดหาหนังสือที่เป็นประโยชน์ทั่ว ๆ ไปอีกเล่มหนึ่ง ในที่สุดก็ได้หนังสือ "ชุมนุมกาพย์เห่เรือ" ของ

"เจ้าฟ้าธรรมาธิเบศร์"

"พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย"

"พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว"

ซึ่งได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่กองวรรณคดี กรมศิลปากร เป็นอย่างดี ขอขอบพระคุณทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือมา ณ ที่นี้ด้วย

ตั้งแต่คุณแม่เริ่มป่วย จนถึงแก่กรรม ตลอดจนการตั้งศพบำเพ็ญกุศล สวดพระอภิธรรม จนถึงฌาปนกิจศพ ได้มีผู้ห่วงใย ให้ความช่วยเหลือ ทั้งกำลังกาย กำลังความคิด และกำลังเงิน จึงขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง แก่บรรดาผู้มีพระคุณทุกท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

อนึ่ง ถ้าหากหนังสือทั้ง ๒ เล่มนี้ ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างใดขึ้นก็ขอให้กุศลผลบุญนั้น จงประสบแด่คุณแม่ที่เคารพรักยิ่ง ซึ่งล่วงลับไปสู่สัมปรายภพนั้นแล้วด้วย เทอญ.

นางองุ่น วานิชสุวรรณ (อ่อง)

ชาตะ ๑๒ กรกฎาคม ๒๔๓๘

มรณะ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๒

ประวัติย่อ

คุณองุ่น วานิชสุวรรณ (อ่อง) เป็นบุตรีคนเดียวของนายสว่าง นางประดิษฐ์ เกิดวันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๓๙ ตรงกับวันพุธ เดือน ๘ ขึ้น ๑๕ ค่ำ ปีวอก ที่จังหวัดจันทบุรี ได้รับการศึกษาตามแบบของกุลสตรีในสมัยนั้นคือ อ่านออกเขียนได้ ชำนาญในการเย็บปักถักร้อย และประดิษฐ์ดอกไม้ต่าง ๆ ต่อมาย้ายภูมิลำเนาไปอยู่ที่อำเภอไพลิน จังหวัดพระตะบอง สมรสกับนายสโมสร วานิชสุวรรณ เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๖ มีธิดาทั้งสิ้น ๓ คน คือ

๑. นางยิ่งยง มัญชุรัตน์

๒. นางอังกาบ แสงธรรม

๓. น.ส. คมขำ วานิชสุวรรณ

คุณองุ่น เป็นผู้มีจิตศรัทธาอย่างแรงกล้าต่อพระพุทธศาสนา รักษาศีล ๕ ประจำ และรับศีล ๘ ทุกวันพระ ส่งเสริมสนับสนุนในการศาสนา เช่น สร้างวัด สร้างศาลา ขุดบ่อน้ำ ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า อุปการะบวชนาค บวชเณร ให้แก่ผู้ที่เลื่อมใสในพระพุทธศาสนาแต่ขาดแคลนทุน

ทรัพย์ในการอุปสมบท เคยเดินทางไปชมนครวัด นครธม ของเขมร ไปเที่ยวเวียดนาม ไปไหว้พระในพม่า ไปสักการ-บูชาปูชนียสถานที่สำคัญในพระพุทธศาสนาที่อินเดีย เป็นผู้ที่รักธรรมชาติ รักต้นไม้ และสัตว์เลี้ยง

ใน พ.ศ. ๒๔๘๗ สามีได้ถึงแก่กรรมลง หลังจากฌาปณกิจศพสามีแล้ว คุณองุ่นก็ย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพ ฯ

พ.ศ. ๒๕๐๘ ได้ล้มป่วยลงด้วยโรคกระเพาะอาหารอักเสบ เข้าพักรักษาตัวที่โรงพยาบาลกรุงเทพคริสเตียน ๒ สัปดาห์ อาการป่วยก็หายสนิท

ต่อมาวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๑๒ ได้ไปรับการตรวจร่างกายที่โรงพยาบาล โรงงานยาสูบ แพทย์รับตัวไว้รักษาเพราะหัวใจโต ต่อมาย้ายมารับการตรวจรักษาที่โรง-พยาบาลโรคทรวงอก จนอาการค่อยทุเลา แต่แล้วเวลา ๕.๓๐ นาฬิกาของวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๒ ก็ถึงแก่กรรมด้วยโรคหัวใจวาย ท่ามกลางความเศร้าโศกของลูกหลานญาติมิตร สิริรวมอายุได้ ๗๓ ปี

ตลอดชีวิตของคุณองุ่น ประพฤติแต่กรรมดี ทำบุญกุศลทุกอย่างด้วยใจจริง สนับสนุนลูกหลาน ญาติมิตรในด้านการศึกษา และตั้งหลักฐาน นับได้ว่าคุณองุ่นเป็นสตรีตัวอย่างผู้หนึ่ง เพราะคุณองุ่นเป็นตัวจักรที่สำคัญของลูก ๆ สามารถเลี้ยงดูและให้ความอบอุ่นแก่ลูกๆตามลำพังหลังจากสามีได้ถึงแก่กรรมไปแล้วเมื่อ ๒๕ ปีก่อน

อย่างไรก็ตาม ด้วยกุศลผลบุญที่คุณองุ่นได้กระทำมาแล้ว ทั้งแก่ครอบครัวและแก่ผู้อื่น คงจะเป็นเครื่องช่วยให้คุณองุ่นได้รับความสุขไปแล้วบนวิมานชั้นฟ้าเยี่ยงผู้กระทำดีทั้งหลายอย่างแน่นอน.

ศาสนพิธี

ในงานพิธีต่างๆของพุทธศาสนิกชนชาวไทยเรา ส่วนมากนิยมนิมนต์พระภิกษุในพระพุทธศาสนามาทำพิธี แต่บางคราวเราก็ขาดคฤหัสถ์ผู้นำในการอาราธนาศีล อาราธนาธรรม ตลอดถึงการถวายทาน เป็นต้น ข้าพเจ้าจึงได้รวบรวมมาตามคำขอร้องของเจ้าภาพ

คำอาราธนาศีล ๕

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ ติสะระเณนะสะหะ ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ ฯ

อาราธนาศีล ๘ ก็แบบเดียวกัน ต่างกันแต่เปลี่ยน "ปัญจะ" เป็น "อัฏฐะ"

อาราธนาอุโบสถศีล

มะยัง ภันเต ติสะระเณนะสะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ

ทุติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะสะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ

ตะติยัมปิ มะยัง ภันเต ติสะระเณนะสะหะ อัฏฐังคะสะมันนาคะตัง อุโปสะถัง ยาจามะ ฯ

คำอาราธนาธรรม

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะติ สะหัมปะติ กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง ฯ

คำอาราธนาปริตร (ใช้ตอนทำพิธีทำน้ำมนต์)

วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะทุกขะวินาสายะ ปะริตตัง พ๎รูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะภะยะวินาสายะ ปะริตตัง พ๎รูถะ มังคะลัง
วิปัตติปะฏิพาหายะ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
สัพพะโรคะวินาสายะ ปะริตตัง พ๎รูถะ มังคะลัง ฯ

คำถวายสังฆทาน

อิมานิ มะยัง ภันเต ภัตตานิ สะปะริวารานิ ภิกขุสังฆัสสะ โอโณชะยามะ สาธุ โน ภันเต ภิกขุ สังโฆ อิมานิ ภัตตานิ สะปะริวารานิ ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง ทีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ ฯ

– ทุติยัมปิ – ตะติยัมปิ –

ข้าแต่พระสงฆ์ผู้เจริญ ข้าพเจ้าทั้งหลายขอน้อมเกล้าถวาย ภัตตาหารกับบริวารเหล่านี้แต่พระสงฆ์ ขอพระสงฆ์จงรับภัตตาหารกับบริวารเหล่านี้ของข้าพเจ้าทั้งหลาย เพื่อประโยชน์และความสุข แด่ข้าพเจ้าทั้งหลาย ตลอดกาลนานเทอญ.

๔

คาถากรวดน้ำ

ยังกิญจิ กุสะลังกัมมัง กัตตัพพัง กิริยัง มะมะ กาเยนะ วาจามะนะสา ติทะเส สุคะตัง กะตัง เย สัตตา สัญญิโน อัตถิ เย จะ สัตตา อะสัญญิโน กะตัง ปุญญะผะลัง มัยหัง สัพเพ ภาคี ภะวันตุเต เยตัง กะตัง สุวิทิตัง ทินนัง ปุญญะผะลัง มะยา เยจะ ตัตถะนะชานันติ เทวา คันตะวา นิเวทะยุง สัพเพ

โลกัมหิเย สัตตา ชีวันตาหาระเหตุกา มนุญญัง โภชะนัง สัพเพ ละภันตุ มะมะ เจตะสา ฯ

คำบูชาข้าวพระ

แบบที่ ๑

อิมัง สูปะพะยัญชะนะ สัมปันนัง สาลีนัง โอทะนัง วะรัง พุทธัสสะ เทมิ อะยัง ปูชา มะมะ ฑีฆะรัตตัง หิตายะ สุขายะ สังวัตตะตุ ฯ

แบบที่ ๒

อุกาสะ สูปะพะยัญชะนะ สัมปันนัง สาลีนัง โภชะปัญจะ อุทะกัง วะรัง พุทธัสสะ ปูเชมิ ฯ

ข้าพเจ้าขอถวายข้าวสุกแห่งข้าวสาลีอันประเสริฐ อันถึงพร้อมด้วยแกงและกับนี้แด่พระพุทธเจ้า การบูชานี้จงเป็นไปเพื่อประโยชน์เกื้อกูล เพื่อความสุขแก่ข้าพเจ้า สิ้นกาลนานเทอญ ฯ

ข้าพเจ้าขอบูชา ซึ่งโภชนะแห่งข้าวสาลี อันถึงพร้อมด้วยแกงและกับ และน้ำอันประเสริฐแด่พระพุทธเจ้า ฯ

คำลาข้าวพระ

เสสัง มังคะลา ยาจามิ

ทุกคนย่อมทราบดีว่า ชีวิตของคนเรานี้ ไม่มีอะไรจีรังยั่งยืน มีการเกิดเป็นเบื้องต้น เปลี่ยนแปรไปในท่ามกลาง แล้วก็ดับสลายไปในที่สุด แม้แต่องค์พระสัมมาสัม-พุทธเจ้าท่านก็หลีกหนีไม่พ้น ทุกคนแม้จะได้ระลึกถึงความจริงข้อนี้ และได้เตรียมกายเตรียมใจไว้รับเหตุการณ์ล่วงหน้าแล้วก็ตาม เมื่อถึงวันนั้นเข้าจริง ๆ วันที่คุณโยมองุ่นได้จากลูกหลานญาติมิตรไป ทำให้ทุก ๆ คนต่างตกตะลึง สับสนอลหม่านโศกเศร้าเสียใจ ไม่อาจที่จะระงับความอาวรณ์อาลัยได้

คุณโยมองุ่นได้ป่วยด้วยโรคหัวใจโต และโรคชราได้ไปพักรักษาตัวที่โรงพยาบาล โดยมีคุณคมขำ ธิดาคนสุดท้องเป็นผู้ไปดูแลปฏิบัติตลอดเวลา คุณโยมองุ่นรักษาตัวที่โรงพยาบาลได้ ๑๗ วัน ก็ถึงแก่กรรม โดยอาการสงบเมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๑๒ รวมอายุได้ ๗๓ ปี

ในระหว่างที่มีชีวิตอยู่ ตามกิตติศัพท์ทราบว่าเป็นบุคคลที่มีศีล ๕ มั่นมาก ไม่ยอมฆ่าแม้กระทั่งยุงที่มาเกาะกัด

ชอบสร้างการกุศล โดยเคยสร้างศาลาการเปรียญ และกุฏิ ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ เคยช่วยเหลือสร้างพระวิหารซึ่งใช้เป็นที่นั่งสมาธิ–วิปัสสนา ที่วัดแม่ซอดหน้าด่าน อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก พระวิหารหลังนี้มีความสำคัญมาก ใช้เป็นสถานศึกษาพระธรรมแก่คนทั่ว ๆ ไป

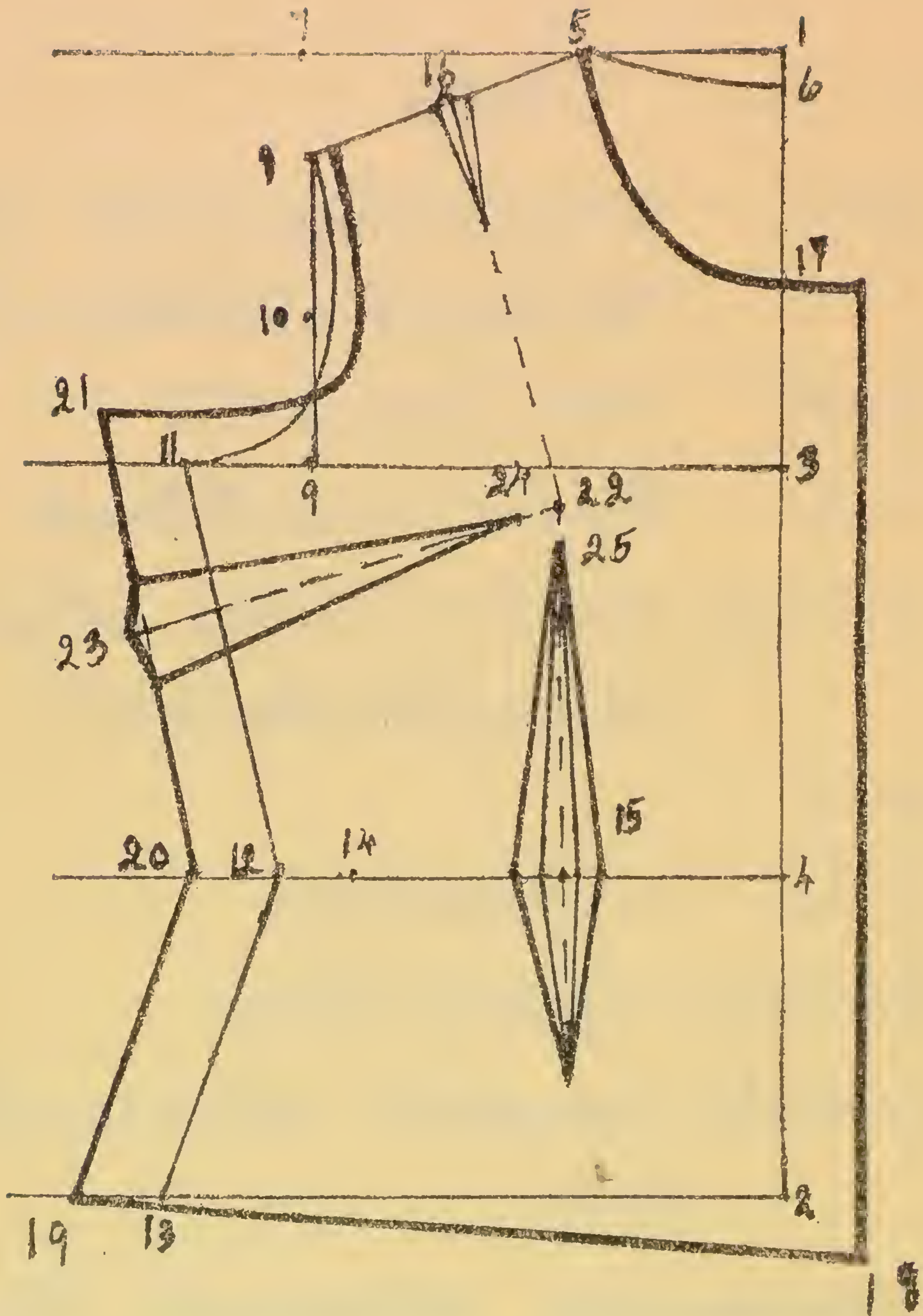
คุณโยมองุ่นเป็นคนโอบอ้อมอารี มีเมตตาต่อคนทั่ว ๆ ไป เป็นที่รักใคร่เคารพนับถือของเพื่อนบ้าน เป็นผู้ที่มีฐานะดีมาก ได้ทราบจากผู้ที่รู้จักคุ้นเคยกับคุณโยมองุ่นว่า เมื่อสมัยที่อยู่ที่ตำบลไพลินนั้น มีบ้านเป็นตึกใหญ่โต ซึ่งมีอยู่หลังเดียวในไพลิน เป็นที่รู้จักของพวกพ่อค้าเพชรพลอยหลายประเทศว่าเป็นเศรษฐีที่มีเพชรพลอยมากขนาดต้องใส่ปีบใส่ไหฝังไว้มากมาย เรื่องนี้จะเท็จจริงแค่ไหนก็เพียงแต่ผู้อื่นเล่าให้ฟัง แต่ความจริงที่ประจักษ์ดีนั้นก็คือคุณโยมองุ่นเป็นผู้มีจิตตา กรุณา มีความซื่อสัตย์สุจริต สอนลูกหลานให้ประพฤติเช่นนั้นด้วย และอบรมให้เป็นผู้ปฏิบัติดี มีความกตัญญูกตเวทีต่อผู้มีคุณเสมอ อันเป็นคุณสมบัติที่มีค่าที่สุดที่ให้ไว้แก่ลูกหลาน

ขอให้ดวงวิญญาณของคุณโยมองุ่น ผู้มีพระคุณแก่ลูกหลาน ญาติมิตร อย่างหาที่เปรียบมิได้นี้ กุศลใดหากจะได้รับอันเกิดจากกุศลธรรมที่ลูก ๆ หลาน ๆ ได้กระทำเพื่ออุทิศแด่คุณโยมองุ่นผู้ดับขันธ์ไปแล้ว โปรดรับรู้ด้วยญาณวิถีทางใดทางหนึ่ง ขอจงรับอนุโมทนารับส่วนบุญกุศลและจงสำเร็จเป็นปัตตานุโมทนามัยบุญทุกประการ เทอญ.

พระอุปถัมภ์ (หลวงพ่อแม้ว) **ปัญญาวโร**

วิธีวัดตัว

๑.	รอบอก	วัดรอบตรงส่วนใหญ่ของอกพอดี พอให้สายวัดหมุนได้ (แล้วเพิ่มหลวม ๓")
๒.	รอบเอว	วัดพอดี (เพิ่มหลวม ๑")
๓.	รอบคอ	ให้วัดฐานคอ หลวมพอนิ้วชี้สอดได้
๔.	รอบโคนแขน	ใช้สอดเชือกวัดทางใต้รักแร้ แล้วขึ้นมาจดกันบนมุมไหล่โดยห้อยแขนปกติ
๕.	อกห่าง	
๖.	อกกว้าง	จากจุดรักแร้ซ้ายไปขวา
๗.	ไหล่–ยอดอก	จากปุ่มไหล่ลงมาถึงยอดอก
๘.	ความยาวเสื้อ	จากฐานคอบนบ่า ลงมาถึงความยาวที่ต้องการ
๙.	ความยาวของกระโปรง	พอวัดรอบเอวแล้ว ใช้จุดที่เป็นเส้นเอววัดลงมา ความยาวตามต้องการ

7
5
1
16
6
10
17
21
11
9
3
22
25
23
15
20
12
14
4
19
13
2
18

ก่อนวัดตัวต้องใช้สายวัดอีกเส้นหนึ่ง หรือเชือก หรือไหมพรมก็ได้ ที่เตรียมไว้ ผูกรอบเอว เพื่อให้สะดวกในการหาจุดเอว.

การสร้างแบบเสื้อแผ่นหลัง

๑ – ๒ = ความยาวของตัวเสื้อ ๑ – ๔ คือความยาวจากไหล่ – เอวหลัง

๑ – ๓ = $\frac{๑}{๔}$ ของรอบอกแท้ ๆ จากจุด ๑, ๒, ๓, ๔ ลากเส้นไปทางซ้ายมือยาวไม่กำหนดก่อน ๑ – ๕ = ๒$\frac{๑}{๒}$" เป็นกว้างคอหลัง ๑ – ๖ = $\frac{๑}{๒}$" ลึกคอหลัง วาดเส้นโค้งจาก ๕ – ๖, ๑ – ๗ = $\frac{๑}{๒}$ ของไหล่ ๘ ต่ำจาก ๗ = ๑$\frac{๑}{๒}$, ๕ – ๘ = ๕ – ๗, ๙ ตรงลงมาจาก ๘, ๑๐ แบ่งครึ่งจาก ๘–๙ เว้าเข้าไปจากแนว $\frac{๑}{๒}$", ๓–๑๑ = $\frac{๑}{๔}$ ของรอบอกที่วัดไว้พอดี + กับ ๑" (คือ ถ้ารอบอก ๓๒", $\frac{๑}{๔}$ = ๘" + ๑") ลากเส้น ๘–๑๑ เป็นวงแขน ๔–๑๒ = $\frac{๑}{๔}$ ของรอบเอวที่เพิ่มหลวมแล้ว และบวกเกร็ดอีก ๑" เขียนเส้น ๑๑–๑๒ เป็นตะเข็บข้าง ๑๔ หากจาก ๑๒ = ๑" แบ่งครึ่ง ๔–๑๔ เป็น .๑๕ จากจุด ๑๕ วัดออกไปข้างละ $\frac{๑}{๒}$"

เขียนรูปเกร็ด ปลายเกร็ดด้านบนประมาณ ๒ ๑/๒" ด้านล่างไม่เกิน ๕" แบ่งครึ่ง ๕–๘ เป็น ๑๖ จากจุด ๑๖ ลากเส้นให้ตรงไปหาปลายเก็ดเอว ยาวประมาณ ๒ ๑/๒" วัดจาก ๑๖ ออกไปข้างละ ๑/๔" เป็นเกร็ดไหล่หลัง ๒–๑๓ คือ ๑/๔ ของรอบตะโพก + ๑"

การสร้างแผ่นหน้า

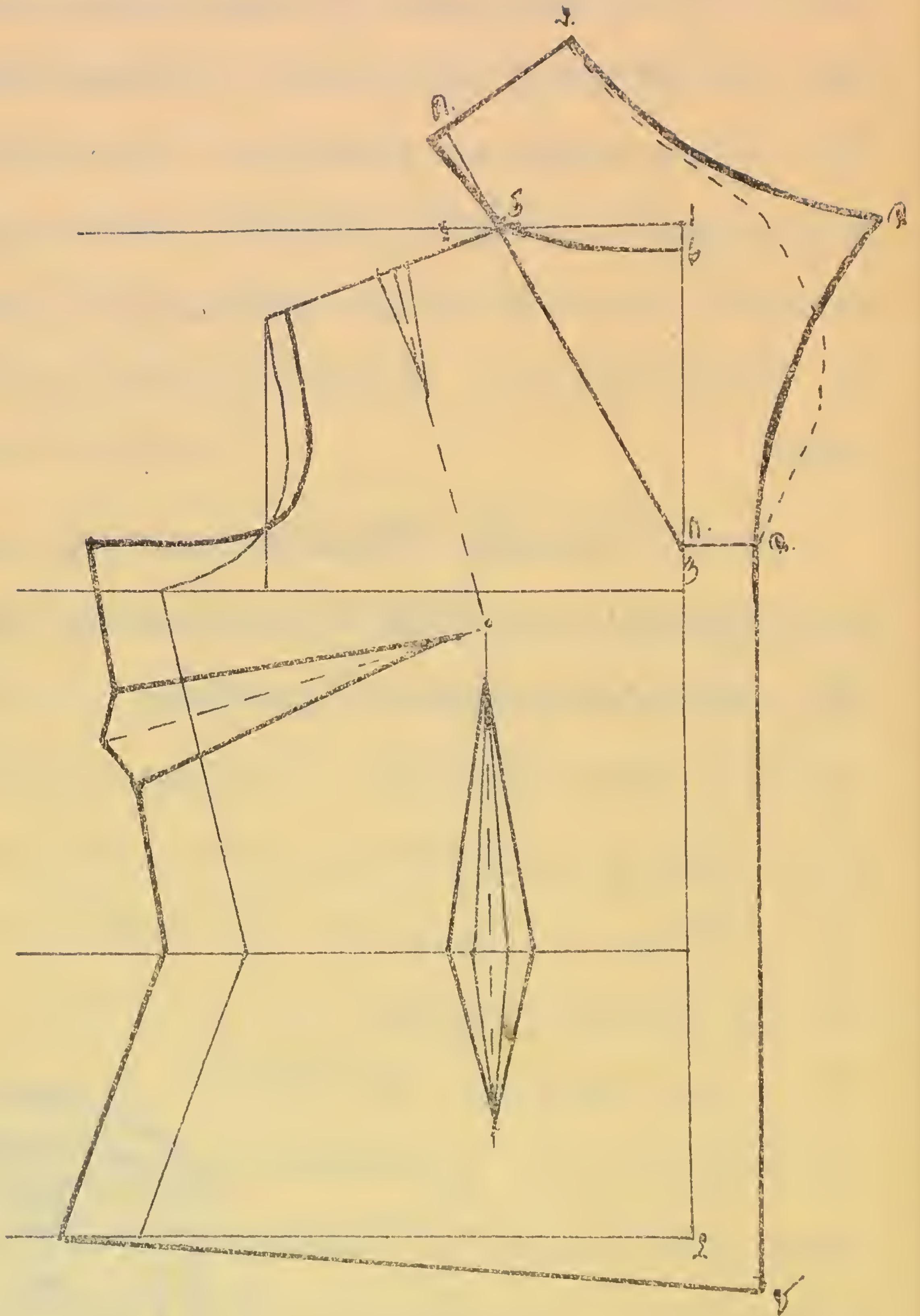
สร้างซ้อนแผ่นหลังที่สร้างเสร็จแล้ว

๑๗ ต่ำจาก ๑ = ๑/๔ ของรอบคอ และถ้าต้องการทำเป็นผ่าหน้าต้องให้ ๑๗ ห่างออกมาจากเส้น ๑–๒ ๓/๔" เพื่อเป็นแนวซ้อนสาป (แต่ถ้าต้องการให้ผ่าหลังก็ให้จุด ๑๗ อยู่ในแนวเส้น ๑–๒ และไม่เผื่อแนวสาปหลัง โดยให้ ๑–๒ ยื่นออกมา ๓/๔" แทนแผ่นหน้า) ๑๘ ต่ำจาก ๒ ๑/๒" ๑๙ หากจาก ๑๓ = ๑" และอยู่ในแนวเดียวกัน ๒๐ ห่างจาก ๑๒ = ๑" เช่นเดียวกัน ๒๑ สูงจาก ๑๑ = ๑ ๑/๒" และห่างจากเส้นข้างแผ่นหลัง ๑ ๑/๔" ๘–๕ เป็นเส้นบ่า ๘–๒๑ เป็นเส้นโค้งวงแขนหน้า ให้เว้าจากเส้นโค้งวงแขนหลังประมาณ ๑/๒" จุด ๒๒ ต่ำจากเส้น ๕–๘ = ไหล่–ยอดอกที่

วัดไว้ และห่างจากเส้น ๑–๒ = $\frac{๑}{๒}$" ของระยะอกห่าง ๒๓ ต่ำจาก ๒๑ ประมาณ $\frac{๑}{๒}$ ของ ๒๐–๒๑ ตีเส้นจาก ๒๓ ไปจุด ๒๒ ๒๔ ห่างจาก ๒๒ ประมาณ ๑" จาก ๒๓ วัดออกไปข้างละ $\frac{๓}{๔}$" ตีเส้นเป็นรูปเกร็ดข้าง ตีเส้นจากจุด ๒๒ ลงมาที่ .๑๕ .๒๕ ต่ำจาก ๒๒ ประมาณ ๑ $\frac{๑}{๒}$" จากจุด ๑๕ วัดออกไปข้างละ ๑" ตีเส้นเกร็ดใต้อกซ้อนในเกร็ดแผ่นหลัง

ถ้าจะทำเสื้อตัวปล่อย ให้ .๑๑ ตรงลงมาจากจุด ๑๓ ๒๑ ตรงลงมาหาจุด ๑๙ ไม่ใช้เกร็ดใต้อกทั้งแผ่นหน้าและหลัง คงใช้แต่เกร็ดบ่าหลังและเกร็ดข้างเท่านั้น

การสร้างแบบเสื้อปกในตัว

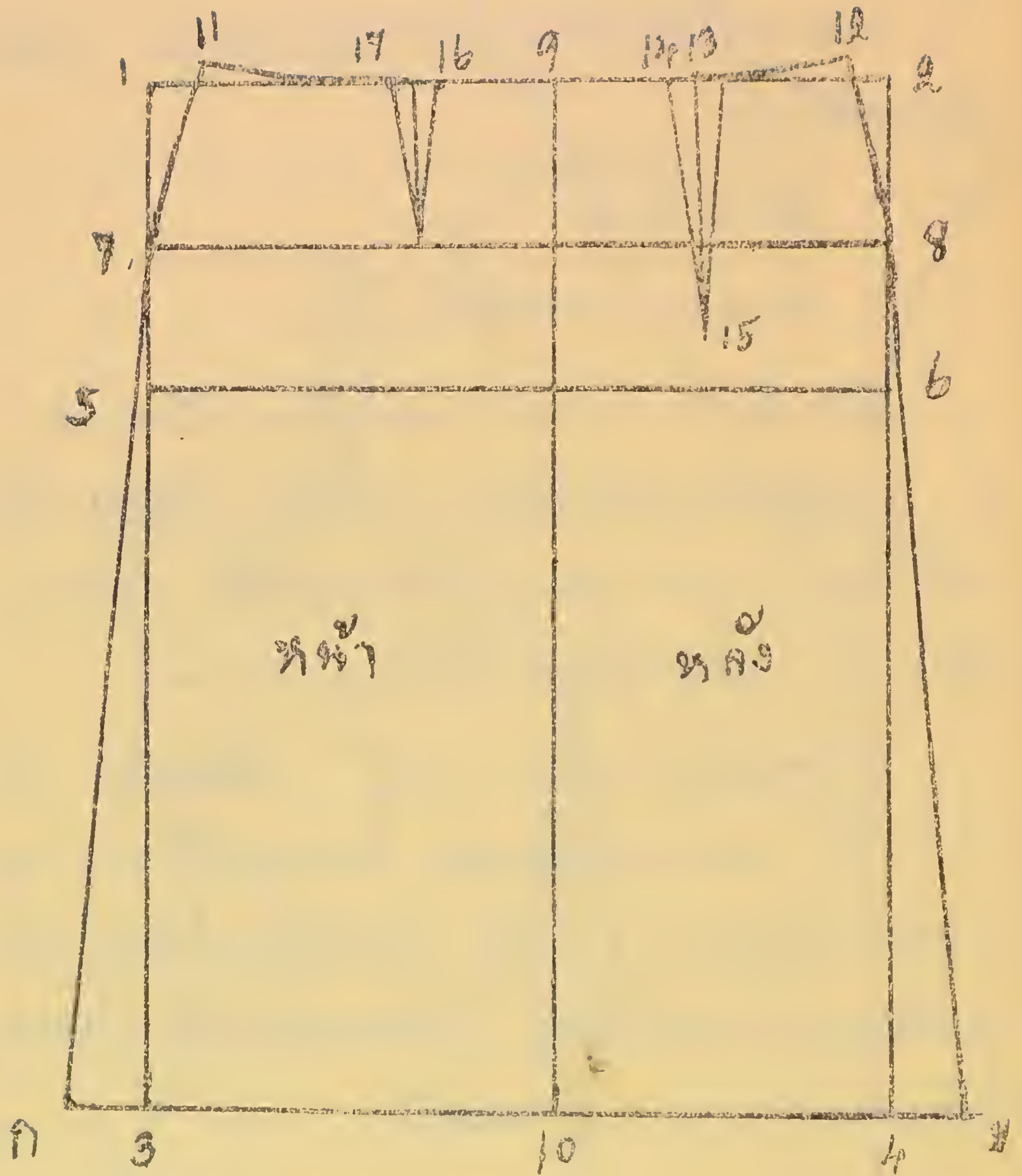
จากแบบเสื้ออันเดิม ทั้งแผ่นหน้าและหลัง เปลี่ยนเฉพาะคอเท่านั้น

ก. สูงจาก ๓–๑"

ข. ห่างจาก ๕ ตามเส้นบ่า ๑/๒"

เขียนเส้นจาก ก. ผ่าน ข. เลยไปถึง ค. ให้ ค.–ข. = ๓" แต่ถ้าชอบคอลึกจะใช้จุด ๓ เลยก็ได้ ถ้าต้องการให้คอตั้งใช้เส้น ข.–ค. เลย แต่ถ้าไม่ชอบให้ตึง วัดจาก ค. ออกไป ๑/๔" แล้วทำมุมฉาก ข ค ง

ถ้าใช้คอตั้งให้ ค.–ง. = ๒ ๑/๒" ถ้าจะพับลง ใช้ ๓"–๓ ๑/๒" ตอนปลายปกแหลม ถ้าชอบสูงให้วัดจาก จุด ๑ ออกมาประมาณ ๓"–๓ ๑/๒" แล้วแต่ชอบปกใหญ่–เล็ก จะเปลี่ยนรูปปกบนหรือหยัก ก็เปลี่ยนแปลงได้ตามใจชอบ คงถือแต่ด้าน ก, ข, ค, ง คงเดิมไว้

11
17
16
9
14
13
12
1
2
7
8
15
5
6
หน้า
หลัง
ก
3
10
4

วัดตัว วัดรอบเอว พอดี

ตะโพกบน หลวมพอดีให้สายวัดหมุนได้ (จากเอวลงมาประมาณ ๔")

ตะโพกล่าง หลวมพอดีให้สายวัดหมุนได้ (จากเอวลงมาประมาณ ๘")

ความยาว จากเอว–ชายกระโปรง ยาวเท่าที่ต้องการ

การสร้างแบบ

๑–๒ = $\frac{๑}{๒}$ รอบตะโพกล่าง ที่เผื่อหลวมแล้วประมาณ ๒" ๑–๓ และ ๒–๔ = ความยาวของกระโปรงหักขอบออก ๑ $\frac{๑}{๒}$" เขียนเส้น ๑–๒–๓–๔ เป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าก่อน แล้ววัด ๑–๕ = ช่วงตะโพกล่าง ประมาณ ๘" เขียนเส้น ๕–๖ ๑–๗ เป็นช่วงตะโพกบน ประมาณ ๔" เขียนเส้น ๗–๘

๑–๙ = $\frac{๑}{๒}$ ของ ๑–๒+$\frac{๑}{๒}$" เป็นครึ่งของแผ่นหน้า

๒–๙ = ๑/๒ ของ ๑–๒–๑/๒" เป็นครึ่งของแผ่นหลัง

เขียนเส้น ๙–๑๐ เป็นแนวแบ่งชิ้นหน้าและหลัง

๙–๑๑ = ๑/๔ ของรอบเอว + ๒" ทำเกร็ดแผ่นหน้า ๑" เหลือ ๑"

๙–๑๒ = ๑/๔ ของรอบเอว + ๑" ทำเกร็ดแผ่นหน้า ๒" ขาด ๑"

เมื่อทั้ง ๒ แผ่นมารวมกันแล้ว ส่วนเอวจะพอดีกับส่วนที่วัดไว้

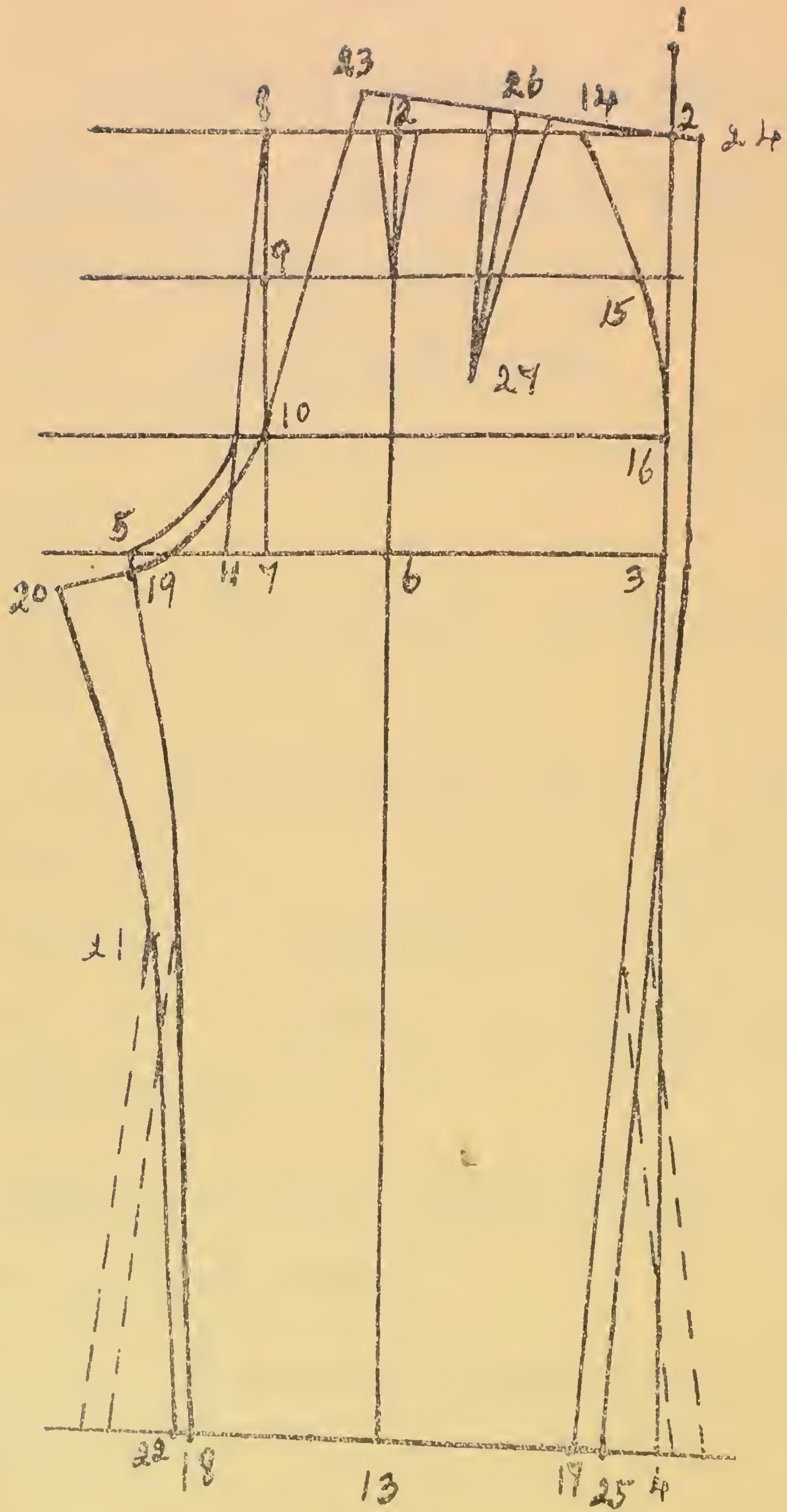
๙–๑๒ แบ่งครึ่งเป็นสันเกร็ด ที่จุด ๑๓ จากจุด ๑๓ วัดออกไปข้างละ ๑" จากจุด ๑๓–๑๕ เป็นเกร็ดหลังยาวประมาณ ๖" เกร็ดแผ่นหน้า ๙–๑๖ = ๙–๑๔ ๑๖–๑๗ = ๑" แบ่งครึ่ง ๑๖–๑๗ เป็นสันเกร็ดแผ่นหน้า เกร็ดยาวประมาณ ๔"

เขียนเส้น ๑๑ และ ๑๒ ให้สูงขึ้น ๑/๒" โค้งจาก ๑๑ และ ๑๒ ลงมาที่ช่วงตะโพกล่าง

ก.–ข. = ๑/๒ ของความกว้างของชายกระโปรงเท่าที่ต้องการ

ถ้าใช้จุด ๓–๔ ก็จะได้กระโปรงตัวตรงๆ

ข้อควรสังเกต เวลาพับชายกระโปรง หลังจากเย็บเสร็จแล้ว ต้องใช้กึ่งกลางของชายกระโปรงหลังสั้นกว่าข้างหน้า $\frac{๑}{๒}''$ เสมอ

1
23
26
14
2
24
8
12
9
15
27
10
16
5
20
19
11
7
6
3
21
22
18
13
17
25
4

กางเกงขายาว

การวัดตัว

วัดเอว, รอบตะโพกล่าง, ตะโพกบน, ยาว

การสร้าง

แผ่นหน้า เขียน ๑ – ๒ = ๑ $\frac{๑}{๒}$" เป็นขอบเอว ๑–๓ = $\frac{๑}{๓}$ ของรอบตะโพกกลาง + $\frac{๑}{๒}$" ๑ – ๔ เป็นความยาว เขียนเส้นตั้งฉากจากจุด ๒, ๓, ๔ ไปทางซ้ายมือก่อน ๓–๕ = $\frac{๑}{๓}$ ของรอบตะโพกล่าง + $\frac{๑}{๒}$" แบ่งครึ่ง ๓ – ๕ เป็น ๖ และแบ่ง ๕ – ๖ เป็น ๗ เขียนเส้นตั้งฉากขึ้นไปห้าแนวเอว เป็นจุด ๘ มาช่วงตะโพกบนจาก ๘ ลงมาที่ ๙ = ๔"

จุด ๘ มาช่วงตะโพกล่างจาก ๘ ลงมาที่ ๑๐ = ๘"

จุด ๑๑ ห่างจาก ๗ ประมาณ $\frac{๑}{๓}$ ของ ๗ – ๕ เขียนเส้น ๘ – ๑๑

จากเส้น ๘ – ๑๑ ตรงประมาณเดียวกับ ๑๐ เขียนเส้นโค้งไปที่จุด ๕ ๑๒ ผ่าน ๖ ถึง ๑๓ เรียกว่าแนวสันขา ๘ – ๑๔ = $\frac{๑}{๔}$ ของรอบเอว + ๑" สำหรับทำเกร็ด เขียน

เส้นเกร็ดจาก ๑๒ ลงมา ๔" จาก ๑๒ ออกไปข้างละ $\frac{๑}{๒}$" ตีเส้นไปรวมเป็นรูปเกร็ด ๙ – ๑๕ = $\frac{๑}{๔}$ ของรอบตะโพกบนที่เผื่อหลวมแล้ว ๑๐–๑๖=$\frac{๑}{๔}$ ของรอบตะโพกล่าง สำหรับปลายขาวัดเท่าที่ต้องการ แล้วแบ่งเป็น ๔ ส่วน = ๑๓–๑๗

แผ่นหลัง จากจุด ๕ ต่ำลงมาประมาณ $\frac{๓}{๘}$" เป็นจุด ๑๙ ให้ ๒๐ ห่างจาก ๑๙ เท่ากับครึ่งหนึ่งของ ๕–๗ ประ-มาณ $\frac{๑}{๒}$ ของ ๑๖ – ๑๗ เป็นช่วงเข่า ๒๑ ห่างจากช่วงเข่าแผ่นหน้า $\frac{๓}{๔}$" ๒๒ ห่างจาก ๑๘ = $\frac{๑}{๒}$" เขียนเส้นใต้ขาแผ่นหลัง ๒๓ ห่างจากเส้นสันขาตรง ๑๒ = ๑" และสูงขึ้น $\frac{๓}{๔}$" เขียนเส้นเฉียงจาก ๒๓ ไปหาจุด ๑๐ แล้วโค้งจากเส้นเฉียงนี้ ในระดับเดียวกันกับช่วงตะโพกล่างออกไปหาจุด ๒๐ เป็นแนวภาคประทับของแผ่นหลัง

๒๓–๒๔ = $\frac{๑}{๔}$" ของรอบเอว + ๑ $\frac{๑}{๒}$" สำหรับทำเกร็ดให้ ๒๔ อยู่ระดับเดียวกับ ๒ เขียนเส้นโค้งแนวด้านข้างจาก ๒๔ แคบเข้ามาหาแผ่นหน้า ห่างจากจุด ๓ ประมาณ $\frac{๓}{๔}$" – ๑" แล้วเขียนต่อไปจนถึง ๒๕ โดยให้ห่างจาก

แผ่นหน้าเท่าๆ กัน จาก ๒๓ – ๒๔ แบ่งครึ่งเป็นสันเกร็ดของแผ่นหลัง ที่จุด ๒๖ ยาวถึง ๒๗ เท่ากับ ๕– ๖ จาก ๒๖ กว้างออกไปด้านละ ๓/๔" เขียนเกร็ดเฉียงขนานกับแนวภาคประทับ... ถ้าต้องการแบบขาบานตามที่กำลังนิยม ก็ให้แยกส่วนที่จะบาน เริ่มตั้งแต่เข่าไปจนถึงปลายขา เท่าที่ต้องการ...

พิมพ์ที่โรงพิมพ์พระจันทร์ ท่าพระจันทร์ พระนคร
นางลิ่มจิตรวรรณ บุณยศิริพันธุ์ เจ้าของ ผู้พิมพ์ ผู้โฆษณา ๒๕๑๓